

ת"פ 50631/02/13 - מדינת ישראל נגד אורה ארזואן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 ינואר 2016

ת"פ 50631-02-13 מדינת ישראל נ'

ארזואן

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורה ארזואן

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גבריאלי דניאל

הנאשמת - בעצמה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מעבירת האיומים כלפי הגבאי שלמה חבר. אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מעבירת ההתפרעות במקום ציבורי בקשר להתנהגותה בבית הכנסת ביום 1.9.12. אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מהעבירה של העלבת עובד ציבור כלפי הרב מלכה.

המאשימה הודיעה כי אינה מבקשת להרשיע את הנאשמת בהעלבת עובד ציבור כלפי החוקר קמיל, ולפיכך הנאשמת מזוכה מעבירה זו ביחס לחוקר קמיל.

אני מרשיעה את הנאשמת ביחס ליתר העבירות: התנהגות פרועה בבית הכנסת ביום 4.9.12, איומים כלפי הרב מלכה, הסגת גבול לבית הרב, תקיפת הגבאי חבר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

תמצית כתב האישום

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, איומים, הסגת גבול, תקיפה סתם, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירות על סעיפים 216(א)(1), 192, 447(א), 379, 288 ו- 275 בהתאמה לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום מתאר ארבעה ארועים בשני מועדים סמוכים.

הארוע הראשון, ביום 1.9.12 עת הגיעה הנאשמת לבית הכנסת "אור ישראל" בבת ים (להלן: "בית הכנסת") והתנהגה על פי הנטען באופן פרוע, בכך שצעקה וקיללה, כשהתנהגותה הובילה לעזיבה של מתפללים את בית הכנסת.

על פי הנטען, באותה הזדמנות איימה הנאשמת על גבאי בית הכנסת, שלמה חבר (להלן: "הגבאי חבר"), כשאמרה לו כי הוא אפס וכי אם היה אישה הייתה מרסקת אותו.

הארוע השני, באותו יום בשעות הצהריים כשהגיעה הנאשמת לבית הרב של בית הכנסת, ישראל מלכה (להלן: "הרב מלכה"), העליבה את הרב מלכה בכך שכינתה אותו "**אפס, רב נעל ולא שווה כלום**", ואיימה על הרב מלכה באמרה לו: "**אתה תראה מה אני עושה לך**". כמו כן באותן נסיבות הסיגה הנאשמת גבול בכך שנכנסה אל תוך ביתו של הרב.

הארוע השלישי, שלושה ימים לאחר מכן, ביום 4.9.12 בשעות הערב בבית הכנסת, כשהנאשמת התנהגה באופן פרוע, בכך שצעקה והשתוללה. במהלך אותו ארוע תקפה הנאשמת את הגבאי חבר, בכך ששפכה עליו כוס קפה רותח.

הארוע הרביעי, כשהנאשמת נחקרה על ידי השוטר יוחאי קמיל (להלן: "החוקר קמיל"). במהלך החקירה הפריעה הנאשמת לחוקר קמיל, בכך שנעמדה והחלה לצעוק, הפנתה אצבעה לכיוונו, קרעה את דו"חות הפעולה אשר היו מונחים על השולחן, ונטלה מעליו את משקפי הראייה אשר הרכיב. בנסיבות אלה העליבה את החוקר בכך שאמרה לו שהוא "**זבל שבזבלים, לא שואל את השאלות הנכונות, לא מתעניין במה שקרה, ובית דין יבוא אליו לפני ראש השנה**".

התשובה לאישום

במענה לאישום כפרה הנאשמת בכל המיוחס לה. בעת שהייתה מיוצגת נטען בשמה כי מדובר בעלילה של הרב והגבאי חבר (ע' 1 לפרוטוקול מיום 24.4.13). לאחר מכן, כשייצגה את עצמה, כפרה הנאשמת בהשתוללות בבית הכנסת, הדגישה כי היא התפללה במקום 10 שנים (ע' 9 לפרוטוקול מיום 23.2.14). אשר להסגת הגבול, טענה שלא עברה את סף הדלת. היא כפרה בתקיפת הגבאי חבר וטענה שיש שלל גרסאות.

טרם בחינת הראיות, יש לציין כי הנאשמת ייצגה את עצמה לאחר שהמותב שדן בעניינה בשלבים המוקדמים לשמיעת

הראיות, הורה על שחרור הסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשמת. כמו כן בהחלטות שניתנו טרם הועבר התיק לשמיעת ראיות, הופנתה הנאשמת לבדיקה פסיכיאטרית, אלא שהנאשמת לא נבדקה, ולא מונחת חווה"ד בעניינה. אדגיש בהקשר זה כי הנאשמת עוררה את נושא התייחסותם של עדים שונים למצבה הנפשי בזמן שמיעת הראיות ובסיכומיה, ויש לה טענות למכביר בעניין זה. ואולם, שאלת מצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירות ובעת ניהול ההליך אינה עומדת כלל להכרעת בית המשפט, אלא רק עובדות כתב האישום ושאלת אחריותה לביצוע המעשים המיוחסים לה. הכרעת הדין אינן עוסקות בשום דרך במצבה הנפשי של הנאשמת. למען הסר ספק, התרשמותי במהלך ההליך הממושך הייתה שהנאשמת מבינה היטב את מהות ההליך והמעורבים בו ופועלת לקדם את הגנתה בכל דרך.

המחלוקת בין הצדדים היא עובדתית ראייתית ולא משפטית. לפיכך, אעמוד על יסודות העבירות בתמצית בלבד.

הפן המשפטי

תקיפה

סעיף 379 לחוק העונשין מגדיר את עבירת התקיפה כעבירה התנהגותית אשר אינה דורשת התקיימותה של תוצאה חבלנית. הגדרת מעשה התקיפה בסעיף 378 לחוק, היא רחבה מאד, על מנת לשמור על בטחונו וגופו של כל אדם, ובגדר מעשי תקיפה, בהתאם להגדרת התקיפה נכלל גם מעשה של שפיכת נוזל הפוגע במותקף, במיוחד נוזל חם (ע"פ 23842-08-10 נאסור נ' נגד מדינת ישראל). לצד מעשה התקיפה יש להוכיח את הנסיבה "שלא כדין", אשר משמעותה היא כי לא היה קיים בדין צידוק לתקיפה (י. קדמי, "הדין בפלילים" (חלק שלישי), מהד' תשס"ו-2006 בעמ' 1517-1518). באשר ליסוד הנפשי, מדובר בעבירה התנהגותית של מחשבה פלילית, כשלצורך הרשעה יש להוכיח מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות (שם, בעמ' 1520).

התנהגות פרועה במקום ציבורי

העבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, הקבועה בסעיף 216 לחוק העונשין, היא עבירה התנהגותית. היסוד העובדתי כולל מעשה של התנהגות פרועה, שאינה מתמצה בפעולות גופניות בלבד, אלא כוללת התפרעות בדיבור ובאמצעים נוספים של התנהגות. על מנת שהתנהגות תחשב כפרועה יש להוכיח כי היא בוטה במידה ניכרת ומעוררת דחיה, ואין די בהתנהגות הלוקה בחוסר נימוס גרידא. מדובר בהתנהגות שיש בה הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי. צעקות פרועות עשויות לעלות כדי התנהגות פרועה בהתחשב במכלול הנסיבות. לעניין התנהגות פרועה בבית כנסת, בית כנסת הוא מקום ציבורי, בהתאם להגדרת מונח זה בחוק העונשין, ובעיקר בשעת תפילה יש בו ציפיה לשמירה על השקט, וכבוד למעמד ולמתפללים האחרים. היסוד הנפשי הדרוש לצורך ביסוס ההרשעה הוא מודעות הנאשם להתנהגות ולנסיבות העבירה (י. קדמי לעיל, (חלק רביעי) בעמ' 2239-2236).

העלבת עובד הציבור

סעיף 288 לחוק העונשין מעניק הגנה מיוחדת לעובד הציבור בעת מילוי תפקידו. העבירה היא עבירה התנהגותית. ההעלבה יכולה להיעשות בכל דרך אפשרית, לרבות תנועות ומעשים שלא נלווית אליהם כל אמירה, לצד אמירות

וגידופים שונים. על העבירה להתבצע בשעה שקורבן העבירה מצוי במהלך מילוי תפקידו וההעלבה נוגעת למילוי התפקיד. היסוד הנפשי הדרוש לצורך ביסוס הרשעה הוא מודעות כלפי המעשה וכלפי הנסיבות בהן בוצע (י. קדמי לעיל (חלק רביעי), בעמ' 1720-1723). בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין אונגרפלד**") נקבע בדעת רוב מפי השופטת פרוקציה:

"עבירת העלבת עובד ציבור נועדה לפרוש הגנה על השירות הציבורי מפני פגיעות קשות העלולות לפגוע בכשירות תפקודו, וביכולתו לקיים את אחריותו כלפי הציבור, ולפעול כראוי להגשמת יעדיו. ... העבירה של העלבת עובד ציבור שמה, אמנם, במרכזה, את ההגנה על עובד הציבור שהוטחו כלפיו דברי עלבון בהקשר למילוי תפקידו, אך תכליתה רחבה יותר. היא נועדה ביסודה להגן על השירות הציבורי במשמעותו המוסדית-ערכית, ולהבטיח את פעילותו התקינה.

...

נדרש כי הפגיעה בעובד הציבור תהא חמורה וקיצונית באופייה, שמתלווה לה חשש ממשי לפגיעה ביכולת התפקוד של העובד, בהקרנתה על מערך השירות הציבורי בכללותו. האיזון הראוי מביא לתוצאה כי ההגנה על העובד מכוח האיסור הפלילי תינתן אך במקום בו קיים חשש ממשי לפגיעה מהותית בערך המוגן בנורמה הפלילית.

...

הטחת גידופים או קללות, הגם שיש בהם אלימות מילולית, אך אין בתוכנם ובצורת השמעתם פגיעה בליבה העמוקה של כבוד האדם, לא יהוו "העלבה" אסורה, גם אם תוכנם ואופן השמעתם עלולים להיות קשים ופוגעניים"

הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו

העבירה הקבועה בסעיף 275 לחוק העונשין היא עבירה התנהגותית הנעשית במטרה להפריע או להכשיל את השוטרי הפרעה יכולה לכלול שלל מעשים, לאו דווקא תקיפה, לא נדרש בהכרח מגע פיזי, והדגש הוא על כך שעל המעשה להיות בעל יכולת אובייקטיבית להפריע לשוטרי, בשעה שהשוטר ממלא תפקידו על פי חוק. אשר ליסוד הנפשי, נדרשת מודעות למעשה ולהתקיימות הנסיבות, וכן נדרש ביצוע המעשה מתוך מטרה או שאיפה להפריע או להכשיל שוטרי כשהוא בעת מילוי תפקידו (י. קדמי לעיל (חלק שלישי) בעמ' 1657-1658).

הסגת הגבול

סעיף 447(א) לחוק העונשין שעניינו הסגת גבול פלילית, עוסק, בין היתר, במי שנכנס שלא כדין לנכס המוחזק על ידי אחר במטרה להפחידו ולהקניטו. מטרתו של האיסור היא להגן על פרטיותו, שלומו ובטחונו של בעל הזכויות בנכס, מפני הפרעה וחדירה לנכס. כניסה לנכס אינה מתמצה בכניסה אל תוך הנכס, ויכולה להתבצע גם בנקישה על פתח חיצוני כגון חלון או דלת, שמאפשרים חדירה וכניסה של ההקנטה לתוך הנכס, וזאת בשונה מנקישה על קיר חיצוני שאין בו פתח (י. קדמי לעיל (חלק שני) בעמ' 979-982). אשר ליסוד הנפשי, מדובר בעבירה התנהגותית ונדרשת מודעות

ליסודות העובדתיים ולנסיבות. בנוסף, יש להוכיח כי המעשים נעשו במטרה להפחיד, להקניט, להעליב או לעבור עבירה, וזאת גם אם בפועל לא הפחידו. משמעות המושג "להקניט" הקבוע בסעיף כוללת בין היתר גרימת תחושות של אי נוחות ומורת רוח (י. קדמי לעיל, בעמ' 990). את המטרה להפחיד או להקניט ניתן להוכיח תוך הסתייעות בהלכת הצפיות (שם, בעמ' 991).

איומים

סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר איום כהטלת פחד או אימה מפני פגיעה הצפויה בין היתר בגופו, חירותו ושמם הטוב של אדם, שנעשית מתוך כוונה להפחידו או להקניטו. האינטרס המוגן בעבירה הוא שמירת שלווה נפשו בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. קו הגבול בין ביטויים בעלי תוכן מאיים לבין כאלה שאינם מגיעים כדי איום הוא לא תמיד חד וברור. במקרים שאין מדובר באיום מובהק, ההכרעה נעשית לפי תוכן הביטויים ונסיבותיהם. לשם כך, יש לבחון את מכלול הנסיבות, את הקשר שבין המאיים למאויים, את ההקשר שבו נאמרו הדברים ואת תוכן הדברים ומשמעותם בהקשרם של המאיים והמאויים. כמבחן עזר משמש מבחן השליטה, שעניינו מידת שליטתו של המאיים על אפשרות הגשמת דבריו. לצד נתונים, נלקחת בחשבון עוצמת ההגנה לה ראויים הדברים שנאמרו בהתחשב באופיים, וזאת לצורך איתור נקודת האיזון הראויה בין ערכי חופש הביטוי לבין זכותו של הפרט להגנה על שלוותו ובטחונו (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל**, ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**). אשר ליסוד הנפשי שבעבירה, מדובר בעבירה התנהגותית ויש להוכיח מודעות לרכיבים העובדתיים, וכן מטרה של הפחדה או הקנטה. גם ביחס לעבירה זו חלה הלכת הצפיות (שם, בעמ' 2129-2130).

בחינת הראיות

מטעם המאשימה העידו הרב מלכה, רעיית הרב, רחל מלכה (להלן: "רעיית הרב"), הגבאי חבר, הגזבר, אליהו טובול (להלן: "אליהו טובול"), החוקר קמיל, השוטר עוזי סיום (להלן: "השוטר סיום").

מטעם הנאשמת העידו הנאשמת, דוד יונה, אסתר בלס, אלי אבגי, יוסי זרוק, ליליאן לטין, מיכאלה גלזר, הפקח יוחאי ואידה (להלן: "הפקח ואידה"), השוטר דניס אייבנמן, השוטר דוד שי השוטר יובל צברי, השוטר שחם וייס והשוטרת גלינה בן יעקב (להלן: "השוטר אייבנמן", "השוטר שי", "השוטר צברי", "השוטר וייס" ו- "השוטרת בן יעקב").

בנוסף, לבקשת הנאשמת התרתי לה לזמן בשנית עדי תביעה שהעידו, ובהם השוטר סיום, החוקר קמיל והרב מלכה. לא נעתרתי לזימון חוזר של עדי תביעה נוספים, ואף לא לזימון של עדים נוספים שהתבקשו, הכל כמפורט בהחלטותי בעניין זה.

העדים שנשמעו בפרשת התביעה

הרב מלכה

הרב מלכה העיד בפניי בשתי הזדמנויות כעד תביעה וכעד הגנה.

עמוד 5

הרב מלכה התייחס לשני ארועים: האחד בביתו והשני, הארוע המאוחר בזמן בבית הכנסת. יוער כבר עתה כי הרב מלכה התייחס בעדותו לארוע בביתו כאל ארוע מאוחר יותר. עם זאת, עיון בדו"ח הפעולה מיום 4.9.12 מעלה כי הרב התייחס בפני השוטר סיום לארוע מוקדם יותר שארע בשבת האחרונה בבית הכנסת שלאחריו הגיעה הנאשמת לביתו (נ/1), וזאת בהתאמה לסדר ההתרחשויות כמתואר בכתב האישום. עצם אמירת הדברים ותיאור סדר ההתרחשויות בסמיכות לארועים, יש בהם כדי ללמד על סדר ההתרחשויות, ודומה כי הנאשמת עצמה אינה חולקת בתשובתה לאישום על סדר הארועים, להבדיל מכפירתה בביצוע העבירות המיוחסות לה במהלך אותם ארועים. בנסיבות אלה יש בעובדה שהרב מלכה הפך את סדר הארועים השפעה מועטה בלבד, אם בכלל, על משקל עדותו.

בחקירה הראשית, בהתייחס לארוע בביתו, העיד הרב מלכה כי בעת שהיה בביתו, שמע דפיקות חריגות, מפחידות בדלת הבית. כשפתח את הדלת, התפרצה הנאשמת פנימה כשהיא מקללת וצועקת על כך שהרב לא מטפל כנדרש בענייניה בבית הכנסת (עמ' 35 שו' 4-5). העד תיאר התפרצות של הנאשמת אל ביתו באגרסיביות וכניסתה היישר אל חדר השינה בעת שהיה בסלון הבית (עמ' 35 שו' 5, 10). הוא התייחס לעלבונות, לצעקות של הנאשמת שהוא לא רב ולאמירות מעליבות נוספות (עמ' 35 שו' 10-11, 14-15). הרב תיאר כי בשלב זה, לאחר שניסה לפייס את הנאשמת, יצא מהבית כאשר הנאשמת נשארה בפנים (עמ' 35 שו' 6, 26), עד שרעייתו שבה למקום והצליחה להוציא את הנאשמת מהבית (עמ' 35 שו' 7-8). הרב מלכה הכחיש טענות משתמעות של הנאשמת כי תקף אותה, והדגיש כי אין לו דבר ועניין עמה וכי אינו רוצה ברעתה (עמ' 35 שו' 28-30). הרב מלכה העיד כי עובר לאירועים נושא כתב האישום לא הכיר את הנאשמת (עמ' 34 שו' 20).

בהתייחס לארוע מיום 4.9.12 בבית הכנסת, תיאר הרב מלכה כי הנאשמת התפרצה אל היכל בית הכנסת במהלך תענית הדיבור והחלה לצעוק. התנהל שיח בינה לבין וועד בית הכנסת, הופסקה התפילה, והמתפללים התחילו לעזוב את המקום (עמ' 34 שו' 23-24, 30-31). באותה עת ניגש אל הרב אחד מאנשי וועד בית הכנסת והציג בפניו סימני קפה שחור על חולצתו, אשר לדבריו הנאשמת שפכה עליו (עמ' 34 שו' 25, עמ' 35 שו' 1). הרב תיאר כי כעבור מספר דקות החלה הנאשמת להשתטח על במת היכל בית הכנסת. בעקבות זאת הוזמנה משטרה למקום, והנאשמת הוצאה מבית הכנסת כשהיא אזוקה (עמ' 34 שו' 28-29).

בחקירה הנגדית חזר הרב מלכה על דבריו לפיו לא הכיר את הנאשמת עובר לאירועים חרף היותה מתפללת קבועה בבית הכנסת (עמ' 36 שו' 15). הרב מלכה לא זיהה מסמכים שהציגה לו הנאשמת באשר לזימונו על ידה ל"דין תורה" (עמ' 40 שו' 25, 28-29).

אשר לארוע בזמן תענית הדיבור ביום 4.9.12, תיאר הרב שבשעת התפילה אחה"צ, התפרצה הנאשמת אל עזרת הגברים, אז קראו לשוטרים למקום והמשיכו בתפילה רק לאחר שהנאשמת נלקחה מהמקום על ידי השוטרים (עמ' 40 שו' 20-22, עמ' 41 שו' 5-6).

הרב מלכה התייחס גם לארוע שבו במהלך חילופי הדברים בינו לבין הנאשמת, ביקשה האחרונה לפתוח את חולצתה כדי להראות לו שריטות שעל גופה (עמ' 36 שו' 20-21). הרב מלכה אישר שבאותה תקופה התלוננה בפניו הנאשמת על היחס כלפיה בבית הכנסת (עמ' 36 שו' 29-30), והוסיף כי נעשה ניסיון לסייע לה בפתרון הסכסוך (עמ' 37 שו' 1-2).

5). מדבריו אלה השתמע כי הוא מתייחס להתנהגותה של הנאשמת בבית הכנסת במועד שקשור להגעה לביתו.

לעניין ההגעה לביתו, בחקירתו הנגדית חזר הרב מלכה על גרסתו בכל הנוגע להתפרצות הנאשמת אל ביתו וכניסתה אל חדר השינה בשעה שהוא נמצא בסלון הבית, עד שנאלץ לצאת מביתו כשהוא מאפשר לנאשמת להישאר בפנים (עמ' 39 שו' 17-19, עמ' 40 שו' 8). הוא תיאר כי הנאשמת קיללה אותו בזמן ששהתה בביתו (עמ' 39 שו' 29), עד שרעייתו הגיעה והצליחה להוציא את הנאשמת מביתם (עמ' 40 שו' 3).

נעתרתי לבקשת הנאשמת לזמן את הרב מלכה למסירת עדות פעם נוספת, והוא נחקר כעד הגנה.

הרב מלכה חזר על גרסתו לפיה אינו מכיר את הנאשמת, וכי זו התפרצה אל סלון ביתו לאחר שדפקה בחוזקה והבהילה אותו בעת שאשתו עזבה את הבית לדקות ספורות בלבד. הוא הבהיר כי הנאשמת ראתה שלא פותחים את הדלת והתפרצה. היא נכנסה לסלון, החלה לצעוק, הוא פחד, וכשהיא נכנסה לחדר השינה הוא יצא החוצה לחכות לאשתו (עמ' 125 שו' 1-5).

אשר להפנית איומים כלפיו, הבהיר הרב מלכה כי הנאשמת אמרה לו **"אתה תראה מה אני עושה לך"**, וכן הדגיש כי אותה אמירה חזרה על עצמה גם בהזדמנויות שונות, כשהנאשמת ארבה לו ברחוב (עמ' 129 שו' 15-16, עמ' 130 שו' 14). הרב הבהיר כי בארוע שבו הגיעה הנאשמת לביתו היא צעקה ואמרה: **"אני עוד אראה לכם אתה לא מתייחס אליי"** (עמ' 134).

כמו כן התייחס הרב לאירוע שהתרחש בבית הכנסת, כאשר הנאשמת התכוונה להוריד את חולצתה בפניו לאחר וויכוח שהיה לנאשמת עם אישה אחרת בבית הכנסת (עמ' 130 שו' 20, 27). הרב מלכה התייחס כך משתמע לארוע בבית הכנסת הקשור להגעת הנאשמת לביתו.

בחקירה החוזרת ציין הרב מלכה כי הנאשמת הפנתה כלפיו איומים רק בעקבות האירועים נושאי האישום, ולא עובר להם (עמ' 134 שו' 5-6).

יצוין כי הודעת הרב מלכה הוגשה ביוזמת הנאשמת (נ/5), עם זאת, לאור העובדה שהנאשמת אינה מיוצגת, ולא נטען והוכח כי מתקיימים תנאים להעדפת האמרה על פני העדות, לא אבסס על העדות ממצאים לאמיתות תוכן.

עדות הרב מלכה שניתנה בשתי הזדמנויות הייתה עניינית, עקבית ומעוררת אמון. התרשמתי שהעד מעיד בהתאם למה שזכר, כשלא התרשמתי מניסיון להעצים את האירועים או להכפיש את הנאשמת, או לייחס לה מעשים והתנהלות מעבר לפרטים הקונקרטיים שמסר. הנאשמת הקדישה חלק נכבד מטענותיה לטענה כי הזמינה את הרב מלכה לדין תורה וכי בין השניים יש סכסוך ומחלוקת, ועדותו מונעת משיקולים זרים של נקמה ופגיעה בה. לאחר שבחנתי את הראיות בהקשר זה, וכן שמעתי את הרב מלכה בשתי הזדמנויות שונות, לא התרשמתי כלל ועיקר כי הוא מונע משיקולים זרים או כי הוא

מבקש לפגוע בנאשמת. להיפך, הרב מלכה הביע חוסר נוחות מזימונו להעיד, והתרשמת כי כלל לא היה מעוניין להעיד, ומבחינתו הניח את הארועים מאחוריו. לענין נושא דין תורה, אשר הנאשמת ביקשה להביא בהקשרו ראיות לא מעטות, לא מצאתי את הרלבנטיות של ראיות אלה להליך שלפניי, ולא מצאתי כי יש בטענותיה כדי להשפיע באופן מהותי על מהימנות הרב.

רעיית הרב

רעיית הרב העידה שאין לה כל היכרות מוקדמת עם הנאשמת (עמ' 30 שו' 6-7).

רעיית הרב תיארה את הארוע בבית הרב, שהתרחש ביום שבת בשעות הצהריים, עת היו היא והרב מלכה בביתם. כשיצאה רעיית הרב מהבית כדי לזרוק אשפה, הבחינה בנאשמת כשהיא רצה במהירות ברחוב, וכשחזרה אל פתח הבית ראתה את בעלה הרב מלכה כשהוא עומד בכניסה לבית הנמצא בקומת קרקע, והנאשמת עומדת לידו וצורחת: **"אתה נעל, אתה רב אתה לא שווה כלום"** (עמ' 30 שו' 6-14). לאחר שרוענן זיכרונה השיבה כי הנאשמת צעקה גם: **"אתה נעל, תראה מה אני עושה לך"** (עמ' 30 שו' 21). רעיית הרב תיארה כי היא אמרה לרב מלכה להכנס הביתה, והנאשמת נכנסה אחריהם מבלי שהוזמנה (עמ' 30 שו' 16).

העדה תיארה לאחר שרוענן זכרונה כי כשהייתה הנאשמת בתוך הבית, ניסתה לעזור לה ולשאול לפשר מעשיה וזו התחילה להסתובב סביב שולחן הסלון, בשעה שהרב מלכה מנסה לברוח. הנאשמת המשיכה בעקבות הרב מלכה שנס מפניה אל חדר השינה, והעדה תיארה כי הפצירה בנאשמת להניח לבעלה היות שהוא אדם חולה, עד שיצאה הנאשמת מהבית (עמ' 30 שו' 23-25). העדה תיארה כי נלחצה ודאגה לבעלה בעקבות האירוע על רקע בעיותיו הרפואיות (עמ' 30 שו' 30-31). לדברי רעיית הרב, בהמשך סיפר לה בעלה כי ככל הנראה נקלעה הנאשמת לסכסוך בעזרת הנשים בבית הכנסת וביקשה את התערבות הרב בפתרון הסכסוך.

בחקירה הנגדית השיבה העדה כי היא עובדת במקווה הצמוד לבית הכנסת, והדגישה כי עובר לאירוע שהתרחש בביתה לא פגשה בנאשמת (עמ' 31 שו' 6, 15). היא אישרה כי פחדה שהנאשמת תרביץ לה או תתנפל על בעלה וחזרה על תיאוריה בחקירתה הראשית, כי הנאשמת התפרצה אל תוך הבית לאחר שהדלת נשארה פתוחה (עמ' 32 שו' 23-24), עמדה על כך שהנאשמת נכנסה לתוך ביתם (עמ' 33 שו' 17), וחזרה והדגישה כי הנאשמת צרחה ורדפה אחרי הרב (עמ' 33 שו' 27).

הנאשמת הציגה לרעיית הרב את תמונות המקום והעדה סימנה עליהן את המקום שבו עמדה הנאשמת ביחד עם הרב מלכה ואת השביל ממנו היא עצמה חזרה לכיוון הדירה (נ/2, עמ' 33 שו' 14).

הגם שגרסתה של העדה במשטרה הוגשה לביהמ"ש (ת/6), הרי שתכלית ההגשה הייתה מוגבלת (ע' 117 שו' 28) משכך, לא אדרש לגרסת רעיית הרב בהודעתה ורק אציין כי מדובר היה בגרסה עקבית בליבתה.

עדוּתָהּ של רעִיַת הרב הייתה תחומה לארוע נקודתי. בין הנאשמת לרעִיַת הרב אין קשר מתמשך, ולא התרשמתי מרצון לפגוע בנאשמת או להרע לה. למשמע העדה התרשמתי ממסירת עדות מתוך ניסיון לדייק בפרטים. העדות בכללותה הייתה עניינית, עקבית ומפורטת ועוררה אמון.

אליהו טובול

אליהו טובול נכח בשני המועדים ובשני הארועים בבית הכנסת.

לענין הארוע מיום 1.9.12, הוא תיאר כי ביום שבת החלה מהומה בעזרת הנשים כאשר הנאשמת התווכחה עם נשים אחרות במהלך התפילה באופן שהפריע להתנהלות בית הכנסת (עמ' 41 שו' 32-33).

אשר לארוע מיום 4.9.12, סיפר טובול כי הנאשמת הגיעה אל בית הכנסת במהלך תענית הדיבור, ניגשה למטבח והכינה כוס קפה. בהמשך הנאשמת החלה לקלל, ושפכה את כוס הקפה שהכינה על הגבאי חבר. העד ציין כי עמד קרוב מאוד למקום, וראה את השלכת הקפה במו עינו, כשהקפה פגע בחזהו של הגבאי חבר בצד שמאל באזור החזה (עמ' 42 שו' 1-8). טובול תיאר כי בשלב זה תחילה נשכבה הנאשמת על רצפת בית הכנסת בקרבת אזור המטבח, ובהמשך השתטחה על הרצפה ליד ארון ספרי הקודש באופן שמנע גישה אליו (עמ' 42 שו' 8-10). על רקע האירועים המתוארים הזמינו משטרה למקום, והעד ציין כי נוכח התנגדותה של הנאשמת נאלצו השוטרים להפעיל כוח על מנת לפנותה מבית הכנסת. נציגי בית הכנסת, והוא בתוכם, פנו להגשת תלונה במשטרה וביקשו כי הנאשמת תורחק מבית הכנסת (עמ' 42 שו' 19-22).

בחקירתו הנגדית סיפר העד כי הוא משמש כגזבר בית הכנסת מזה כ- 8 שנים וכי אינו מכיר את הנאשמת מזה תקופה ארוכה (עמ' 42 שו' 26-28). במענה לשאלות הנאשמת השיב כי אינו זוכר אותה במסגרת פעילויות בית הכנסת (עמ' 43 שו' 2-3).

אליהו טובול חזר על כך שהתפרעות הנאשמת התרחשה בשני מועדים: לראשונה ביום שבת כשהנאשמת החלה לקלל ויצאה מעזרת הנשים אל הקומה הראשונה של בית הכנסת (עמ' 43 שו' 6, 8-9), ובפעם השנייה בזמן תענית הדיבור (עמ' 43 שו' 11). העד תיאר כי הנאשמת הגיעה ביום התענית בשעות אחה"צ אל בית הכנסת לאזור הגברים (עמ' 43 שו' 29, עמ' 44 שו' 1-2). הוא לא קיבל את טענותיה כי הכניסה לעזרת הנשים הייתה סגורה ולא הייתה ברירה אלא להכנס לעזרת הגברים (עמ' 43 שו' 21). הוא חזר על התיאור כי השוטרים הוזעקו למקום, וכי קהל המתפללים עזב את בית הכנסת עם התפרעות הנאשמת במהלך התענית, וחזר רק לאחר שהנאשמת נלקחה על ידי השוטרים (עמ' 44 שו' 13-14). כשהציגה לו הנאשמת את גרסתה שחבר הגבאי דחף אותה בשעה שאחזה בכוס קפה, השיב כי ראה את הנאשמת שופכת על חבר את הקפה, הוא אישר שהיה איזה שהוא מגע אבל הוא לא אישר שחבר דחף אותה אלא נרתע ממנה כשהיא עם הפנים כלפיו. העד הדגים את מעשיה של הנאשמת ואת תגובתו של הגבאי חבר (עמ' 44 שו' 19-20, עמ' 46 שו' 4-10, 18-19). העד מסר כי אינו מכיר את סכסוכיה הפנימיים של הנאשמת עם באי בית הכנסת, אם כי זכור לו שהיה סכסוך בינה לבין אישה נוספת עליה הנאשמת צעקה (עמ' 44 שו' 23-30, עמ' 45 שו' 4). העד השיב לשאלות הנאשמת כי לא מכיר הזמנה מצד הנאשמת לדין תורה כלפי הרב מלכה (עמ' 47 שו' 3-5). אליהו טובול

נשאל על ידי הנאשמת אם שמע אותה אי פעם מאיימת, והשיב כי באותו ארוע בבית הכנסת אמרה הנאשמת מספר פעמים: "חכו אני אראה לכם" (עמ' 46 שו' 28).

עדותיו של אליהו טובול הייתה רציפה, ברורה מפורטת ועקבית ועוררה אמון מלא. הנאשמת טענה כי העד מרכיב מכשיר שמיעה, אלא שבהתאם לעדותו חלק מהדברים נשמעו על ידו ממרחק קרוב מאד, והאחרים נאמרו בצעקות, ואינני מפקפקת בכך ששמע את הדברים שהעיד לגביהם.

הגבאי חבר

הגבאי חבר הבהיר כי אין לו כל היכרות מוקדמת עם הנאשמת, זולת הגעתה מספר פעמים לבית הכנסת (עמ' 52 שו' 6).

בטרם החל בעדותו ביקש העד לציין כי להתרשמותו יחס לנאשמת הוא קיצוני מידי, מבחינתו כל אחד טועה וחוטא, להתרשמותו הייתה לה רוח שטות של רגע, היא השתוללה ולאחר מכן הכל נגמר. לאורך כל העדות, חזר וציין כי לא רצה לבוא להעיד, זה לא מכבודו לפגוע באישה ומדובר בניפוח של ארוע שאין לו הצדקה.

עדותיו של הגבאי חבר נגעה לשני הארועים בבית הכנסת.

אשר לאירוע מיום 1.9.12 במהלך תפילת השבת בבית הכנסת, השיב העד כי אינו זוכר את המקרה, ציין בכלליות כי הנאשמת ירדה לעזרת הגברים, הוא אמר לה לצאת החוצה והיא זרקה לו מילים שהוא לא זוכר. הגבאי חבר עמד על כך שהאמירות אינן זכורות לו אף לאחר שרעננה ב"כ המאשימה את זכרוננו מול עדותו במשטרה (עמ' 52 שו' 23-30).

אשר לאירוע מיום 4.9.12, הגבאי חבר תיאר שההתרחשות הייתה במהלך תענית דיבור, הנאשמת ירדה לאזור הגברים בבית הכנסת, התנהגות שמבחינתו אינה מקובלת, השתוללה וצעקה על הרב. לדבריו, הוא ביקש ממנה לצאת מבית הכנסת, ו"היא באותו רגע שתתה קפה ושפכה לי את הקפה על הפנים זה פגע לי בפנים, זה שטויות, בסדר. הקפה היה חם. אני ביקשתי ממנה לצאת היא שפכה לי את זה על הפנים, על הבגדים שלי גם". תיאורו בעניין זה לווה בהדגמות גוף של ההתרחשות, היה אותנטי ועורר אמון. בהמשך הבהיר כי זכור לו שהקפה פגע בפנים ובצד הימני של גופו (עמ' 52 שו' 11-16, עמ' 53 שו' 1-2, 8). הגבאי חבר ציין כי הוא לא יודע אם היה מדובר במעשה מכוון או שקרה באופן אינסטינקטיבי, והבהיר כי המעשה נעשה בנוכחות קהל המתפללים.

העד אישר כי בעת שביקש מהנאשמת לצאת והיא לא רצתה, אז הוא דחף אותה, ואם הנאשמת טוענת שהקפה נשפך מפעולת הדחיפה "שתלך עם זה, אין לי נגדה שום דבר. בגלל זה גם לא רציתי להופיע. אני לא רוצה לפתח את זה בכלל. אני לא הגשתי תלונה על תקיפה". בהמשך דבריו, אישר הגבאי חבר שיתכן שנוצר מגע בין השניים, אם כי ציין כי לא דחף את הנאשמת, לא יודע אם נגע בה, וציין שפנה אליה בעדינות. הוא השיב במענה לשאלת בימ"ש אם ייתכן שכתוצאה מהמגע שנוצר בינו לבין הנאשמת בשעה שביקש ממנה לעזוב את בית הכנסת ידה הטלטלה באופן

שהוביל לשפיכת הקפה, כי אינו יודע, אבל אם זה מה שהיא אומרת "שתלך עם זה. אם זה עוזר לה אז זה נכון. אמרתי לה שאני לא בא נגדה ולא שום דבר" (עמ' 53 שו' 24-29).

עוד הבהיר הגבאי חבר כי לאחר שהנאשמת לא שעתה לבקשותיו לעזוב את בית הכנסת, הזמינו שוטרים למקום (עמ' 53 שו' 10).

העד הוכרז כעד עוין, ונחקר על ידי המאשימה בחקירה נגדית. כשנשאל בשלב זה אודות איומים שהפנתה כלפיו הנאשמת בבית הכנסת ביום 1.9.12, והדברים שמסר בחקירה לפיהם הנאשמת הטיחה בו כי הוא אפס וכי אם היה אישה הייתה מרסקת אותו, המשיך העד להשיב כי אינו זוכר דבר. לצד זאת מסר כי לא שיקר במהלך מסירת עדותו בפני חוקרי המשטרה וכי מסר את הדברים כהווייתם (עמ' 55 שו' 10-14).

אשר לארוע מיום 4.9.15, במענה לשאלות ב"כ המאשימה בחקירה נגדית על אודות התפרעות הנאשמת במהלך תענית הדיבור ונושא שפיכת הקפה, השיב לאחר שעומת עם הודעתו לפיה הנאשמת השתוללה ואמרה לעד כי אינה מפחדת ממנו, ובהמשך הטיחה בו את כוס הקפה החם, כי הוא לא תקף את הנאשמת וכי לא ייתכן שכתוצאה ממגע שנוצר ביניהם, בעת שניסה להוציאה מבית הכנסת, נשפך הקפה, ובאותה נשימה השיב שאינו יודע, ושוב באותה נשימה ציין כי "אני יודע שהיא שפכה עליי קפה... היא שפכה קפה אבל למה לעשות מזה עניין" (עמ' 55 שו' 20-26, עמ' 56 שו' 1-12).

בחקירתו הנגדית על ידי הנאשמת השיב העד כי לא פחד מפני הנאשמת (עמ' 57 שו' 10). הוא ציין כי ביום תענית הדיבור הגיע אל בית הכנסת בשעת בוקר מוקדמת, וכי בשעה שהגיעה הנאשמת אל בית הכנסת היו במקום כ-20 או 30 אנשים (עמ' 57 שו' 21, 30). הוא הכחיש כי ביום האירוע דלת הכניסה אל עזרת הנשים הייתה סגורה באופן שלא אפשר לנאשמת להיכנס אל עזרת הנשים, וציין כי בעת הרלבנטית כניסת הנשים והגברים הייתה מאותו מקום (עמ' 58 שו' 17-18). העד הבהיר כי הנאשמת לא אמרה לו שאינה יכולה להכנס לעזרת נשים, והדגיש כי הגרסא שמסר לשוטרים היא האמת (עמ' 58 שו' 24).

במענה לשאלות הנאשמת השיב כי מהרגע שזו הגיעה אל בית הכנסת, בשעה 18:00 לערך, ניסו הנוכחים בבית הכנסת להרגיעה וביקשו ממנה לצאת החוצה. לדבריו, משלא נעתרה לאחר שכנועים שנמשכו זמן ממושך, החליט מישהו מהנוכחים להתקשר למשטרה, אז הוצאה הנאשמת בכוח מבית הכנסת (עמ' 58 שו' 30-31, עמ' 59 שו' 1-4). העד אישר שהיו מקרים בעבר בהם היו וויכוחים בין הנשים בעזרת הנשים, וכי הוא מתוקף תפקידו ניסה ליישב את הסכסוכים. עם זאת ציין כי מעולם לא קרה מקרה בו אחת המתפללות ירדה לאזור הגברים בבית הכנסת במהלך תפילה (עמ' 60 שו' 2-3, 8). הוא לא ידע שנזרקו אל עבר הנאשמת בקבוקים על ידי מתפללת בשם ריימונד כהן או כי נגרמה לה כל פגיעה אחרת בעזרת הנשים (עמ' 60 שו' 22, 28-29). הוא חזר על גרסתו לפיה הנאשמת התנהגה בפראות, ושפכה עליו את כוס הקפה החם, תוך שציין כי אין לו כל כוונה להרע עמה (עמ' 61 שו' 12-15, 24-25), הוא אישר את האפשרות כי הנאשמת יצאה ממטבחון בית הכנסת כשהיא אוחזת בכוס הקפה בדרכה לעזרת הנשים, וכן אישר את האפשרות כי הנאשמת עמדה בגבה אליו, אולם הכחיש בתוקף כי דחף את הנאשמת, ותיאר כיצד הסתובבה אליו הנאשמת והשליכה לכיוונו את כוס הקפה (עמ' 62 שו' 1-2, 7-8). לדבריו, לא נזקק לכל טיפול רפואי ולא הייתה לו

כוויה (עמ' 64 שו' 13). הוא ציין כי מדובר בקפה חם (עמ' 64 שו' 24). העד אישר כי ייתכן שנגע בנאשמת כאשר ביקש ממנה לצאת מבית הכנסת (עמ' 65 שו' 8-1).

העד השיב כי לא זוכר אם היה מחוץ לבית הכנסת בשעה שהגיעו השוטרים למקום. הוא אישר כי ייתכן שהגיע לתחנת המשטרה ביחד עם הרב מלכה וטובול (עמ' 62 שו' 24, 31). במענה לשאלות הנאשמת השיב כי השלושה נחקרו כי כל אחד בנפרד וכי משך חקירתו לא היה ארוך (עמ' 63 שו' 1, 10). העד הכחיש בתוקף כי מסר את גרסתו במשטרה לחובת הנאשמת על רקע זימונו לדין תורה על ידה, ואף מסר כי לא מכיר את המכתב שהציגה לו הנאשמת בדבר זימון זה (עמ' 66 שו' 26-29).

יצוין כי ההודעה הוגשה (ת/5). בית המשפט לא התבקש על ידי המאשימה להעדיף את ההודעה על פני העדות, ובנסיבות אלה כשהנאשמת אינה מיוצגת, לא מצאתי להסתמך על ההודעה כראיה לאמיתות תוכנה ולבחון את אפשרות הגשתה כאמרת עד מחוץ לכותלי ביהמ"ש, והגשת ההודעה מוגבלת לביסוס טענות שני הצדדים ביחס למובאות שצוטטו מתוכה.

לעומת זאת, אני רואה בדבריו של הגבאי חבר בפני השוטר סיום דקות לאחר הארוע, בעת שהראה לו את הקפה שנשפך על צווארו ועל פלג גופו העליון כי "**האישה שפכה עליו קפה חם ושורף לו באזור החזה ורוצה להגיש תלונה**" (נ/1), אמרת קורבן אלימות שנאמרה בהזדמנות הראשונה, והיא קבילה לאמיתות תוכנה כראייה עצמאית וכן מהווה תמיכה לראיות אחרות.

הגבאי חבר לא היה מעוניין במסירת עדות ולא הסתיר זאת לאורך כל העדות. בדבריו של העד ניכר רצון להתאים את תשובותיו לגרסת הנאשמת, כשהעד ביטא את כוונותיו בהקשר זה באופן מפורש. בנסיבות אלה, לא מסר הגבאי חבר תשובות שאינן אמת, אלא נאחז בטענות של חוסר זכרון ביחס לחלק מהפרטים, ונתן פרשנויות מקילות ביחס לפרטים אחרים. מבלי למעט מן האמור, תנועות גוף אינסטינקטיביות והדגמות תוך כדי דבריו, לימדו על אופי מעשי הנאשמת, ואף תשובותיו כפי שפורטו בהרחבה מתארות את שהתרחש.

השוטר סיום

העד ערך דו"ח פעולה וכן דו"ח מעצר בנוגע לאירוע מיום 4.9.12 בבית הכנסת. (נ/1, ת/4). השוטר סיום נקרא לבית הכנסת בעקבות דיווח כי הנאשמת משתוללת ומפרה את הסדר. הוא סיפר כי עם הגעתו למקום ראה את קהל המתפללים מחוץ לבית הכנסת, ביניהם הרב מלכה. הגבאי חבר פנה אליו, והראה לו כי הנאשמת שפכה עליו כוס קפה חם. לדבריו, האנשים היו כעוסים, וטענו כי הנאשמת לא מאפשרת להם להתפלל. לאור דבריהם, נכנס השוטר סיום בלווית הפקח ואידה שהיה עמו לבית הכנסת (עמ' 24 שו' 19-25). הוא הבחין בנאשמת כשהיא שוהה בעזרת הגברים בבית הכנסת, שכובה על במת בית הכנסת בקרבת ארון ספרי הקודש וצועקת: "**אלוהים תעזור לי**" (עמ' 24 שו' 29-31). הנאשמת הזדהתה בפניו לבקשתו באמצעות הצגת תעודה מזהה, וסירבה בתוקף לעזוב את המקום, באומרה: "**אלוהים יעניש אתכם, אתה לא תוציא אותי בכוח, אם תוציא אותי בכוח ותיגע בי אלוהים יעניש אתכם**". הנאשמת הייתה שרועה על הרצפה, השוטר סיום כבל את ידיה, והוביל את הנאשמת בסיוע פקח שהיה עמו לכיוון

הניידת. בשלב זה החלה הנאשמת לשתף פעולה (עמ' 25 שו' 1-9).

בחקירה הנגדית התייחס העד על סמך עיון בדו"ח שערך לשעת הגעתו. הוא חזר על כך שבאי המקום, כעשרה במספר, שעמדו מחוץ לבית הכנסת, התלוננו בפניו על מעשיה של הנאשמת (עמ' 26 שו' 20-21, עמ' 27 שו' 20). הוא תיאר כי אחד המתפללים הצביע על פלג גופו העליון, והציג בפניו את המקומות בהם פגע בו הקפה ששפכה עליו הנאשמת (עמ' 26 שו' 29). העד לא זכר אם היו אנשים בבית הכנסת מלבד הנאשמת בשעה שנכנס פנימה (עמ' 27 שו' 17-18). השוטר סיוס הבהיר כי הכתוב בדו"ח משקף את המציאות לפיה הנאשמת השתטחה על רצפת בית הכנסת עם כניסתו למקום, והיא נאזקה בעת ששכבה על הרצפה, והוקמה עד שבשלב מסוים שיתפה פעולה והלכה לכיוון הניידת (עמ' 28 שו' 14, 27-28). העד הדגיש כי ניתנה לנאשמת האפשרות לשתף פעולה מההתחלה אז לא הייתה נאזקת, וכי לא נמנעה ממנה האפשרות לפנות בעצמה להגשת תלונה בגין האירועים (עמ' 29 שו' 12, 22-23, 28). הוא הבהיר כי הפעלת הכוח אליה התייחס בדו"ח הפעולה, נוגעת לכך שהנאשמת נאזקה והובלתה לכיוון הניידת (עמ' 27 שו' 7). הוא ציין כי האירוע בכללותו מהרגע שהוזעק למקום ועד שהגיע על עם הנאשמת אל תחנת המשטרה ארך כ- 13 דקות בלבד (עמ' 27 שו' 28-29).

השוטר סיוס זומן, כאמור, להעיד פעם נוספת, הפעם כעד הגנה מטעם הנאשמת. הנאשמת הציגה בפניו תיק עם כתפיה קרועה, ושאלה את העד כיצד יכול להיות שבשכיבה היא הוציאה מהתיק ארנק והציגה לו תעודת זהות, והעד השיב לנאשמת שהוא לא זוכר את הסיטואציה המתוארת. לאחר מכן ביקשה הנאשמת להגיש כמוצג את התיק, ולא נענתה משום שהעד לא זיהה את התיק. בהמשך עדותו השיב השוטר סיוס כי אינו זוכר מה היה מצבה של הנאשמת כשהגיע אל בית הכנסת. העד לא ידע לשחזר את משך הנסיעה מבית הכנסת אל תחנת המשטרה מעבר לתיעוד השעות המופיע בדו"חות, וציין כי אם היה יודע כי מצבה הרפואי של הנאשמת אינו טוב, היה מוודא כי תקבל טיפול רפואי בהתאם לנהלי המשטרה (עמ' 148 שו' 30-32). כשהטיחה בו הנאשמת כי הפעיל כלפיה כוח שלא כדן, לא אישר העד את הטענה, והציע לנאשמת לפנות למח"ש ככל שיש לה טענות (עמ' 149 שו' 1-3). אשר לדו"ח שערך (ת/4), ציין כי הוא נכתב בסמוך לאירוע וכי המפורט בו הוא אמת (עמ' 152 שו' 8-9).

עדותו של השוטר סיוס הייתה עניינית, נסמכה בחלקים על דו"ח פעולה מפורט, ובחלקים אחרים על זכרונו. תיאורו ביחס להתנהלות הנאשמת כפי שנגלתה לעיניו וביחס לתגובותיו ולנסיבות איזוקה, תאם את הראיות האחרות ועורר אמון. הנאשמת אמנם טענה כי הותקפה והוכתה על ידי השוטרים, אלא שלכך אין ביטוי ממשי בחקירתה שהייתה סמוכה לאחר מכן.

בשולי הדברים לא אוכל להמנע מהתייחסות לכך שבעדותו הראשונה, במהלך חקירתו הראשית של העד התפרצה הנאשמת, וכינתה את העד "שחור משחור", כינוי מעליב ובלתי הולם, ובית המשפט העיר לה על כך, והוא מצר על הפגיעה בשוטר (עמ' 25 שו' 12, 15-16).

החוקר קמיל

החוקר קמיל גבה את הודעת הנאשמת (ת/1). הוא תיאר כי במהלך גביית העדות החלה הנאשמת להתפרע, קרעה

ניירת אשר הייתה מונחת על השולחן (ת/2), ובהמשך נטלה את משקפי הראייה שהרכיב מעל אפו, והחזירה לו אותם רק לאחר שהפציר בה לעשות כן. על רקע זה אזק את הנאשמת (עמ' 13 שו' 28-29, עמ' 14 שו' 1-3).

בחקירה הנגדית חקרה הנאשמת את העד על אודות זיהויה, וזאת למרות שאין מחלוקת כי הוא שחקר אותה (עמ' 14 שו' 14-20). הנאשמת שאלה את החוקר מדוע חקר אותה לגבי מצבה הנפשי, והוא השיב כי שאל אותה בנוגע למצבה הפסיכיאטרי כי התרשם שהתנהגותה אינה של אדם סביר (עמ' 15 שו' 19 וכן בעמ' 18 שו' 24). העד הדגיש כי ידע את הנאשמת בדבר זכותה להיוועץ בעורך דין וכי נוהג לוודא שהנחקרים מבינים את משמעות זכות זו (עמ' 22 שו' 9-13). לעניין החקירה עצמה, החוקר קמיל ציין כי כל תשובות הנאשמת נרשמו בגוף ההודעה, והבהיר כי ביסס את חקירתו על דו"חות הפעולה שנערכו עובר לחקירה וכי ניסה לברר את גרסת הנאשמת במהלך החקירה (עמ' 16 שו' 25-32, עמ' 17 שו' 1-4).

במהלך החקירה הנגדית הבהיר החוקר כי בזמן החקירה היו ידיה של הנאשמת כבולות בקדמת גופה, וכי לאחר שקרעה את הניירת והסירה ממנו את משקפי הראייה שהרכיב, נאזקה כשידיה מאחורי גופה, כמתועד בזכ"ד שערך (ת/3) (עמ' 25-26). הוא תיאר כיצד הפנתה את אצבעה לכיוונו למרות שידיה היו כבולות (עמ' 21 שו' 19). החוקר קמיל הכחיש כי עיקם את ידה של הנאשמת (עמ' 15 שו' 21). הוא תיאר כי הנאשמת כינתה אותו "זבל" ו-"שפן" והדברים תועדו (עמ' 19 שו' 31).

החוקר קמיל זומן לבקשת הנאשמת למסירת עדות נוספת, הפעם כעד הגנה. במענה לשאלות הנאשמת בחקירה הראשית השיב העד כי התרשם שהנאשמת אינה בקו הבריאות, זאת הן על סמך דו"ח הפעולה והן על התרשמותו הבלתי אמצעית מהנאשמת (עמ' 136 שו' 15-16, עמ' 137 שו' 7). עוד השיב כי לא יכול להעריך מעיון בהודעה עצמה מה היה משך החקירה. החוקר קמיל חזר ותיאר כי הנאשמת קרעה את החומרים שהיו מונחים על שולחנו לאחר החקירה (עמ' 139 שו' 4). כמו כן השיב כי לא זוכר את הסיטואציה בה נכבלה הנאשמת באזיקים (עמ' 142 שו' 1). יצוין בהקשר זה כי בדו"ח הפעולה של השוטר סיום צוין כי בתחנת המשטרה לא הייתה הנאשמת רגועה (נ/1).

עדות החוקר קמיל הייתה עניינית וברורה ותיאורו בדבר קריעת הדפים ונטילת המשקפיים היה חי ומעורר אמון.

פרשת ההגנה

גרסת הנאשמת

גרסתה של הנאשמת תועדה בדו"ח המעצר (ת/4) ובחקירתה במשטרה (ת/1), וכן נשמעה בהרחבה בעדות בפניי. אציין כי היות שהנאשמת ייצגה את עצמה, הרי שחלק מטענותיה הובאו במסגרת הצגת טענות שונות ובמסגרת סיכומיה, ולא רק בשלב הפורמלי של העדות, ובהסכמת ב"כ המאשימה התאפשר לנאשמת להגיש ראיות גם בשלבים אלה.

בדו"ח המעצר מיום 4.9.12 (ת/4) לאחר שהובהר לה כי היא חשודה בין היתר בתקיפה, אמרה הנאשמת: **"שפכתי עליו את הקפה כי הוא גרר אותי בתוך בית הכנסת לפני כל הגברים"**.

בחקירתה במשטרה שנערכה ביום 4.9.12 ביחס לאירוע שהתרחש באותו יום, מסרה הנאשמת כי נגררה על רצפת בית הכנסת, וכי לא הפריעה לאיש במהלך שהותה בבית הכנסת (ת' 1 שו' 16). כמו כן טענה כי כוס הקפה נשפכה בשעה שהותקפה וחבר דחף אותה (ת' 1 שו' 14), וזאת בניגוד לדברים הברורים והמפורשים שמסרה בשטח. ביחס להגעתה אל ביתו של הרב מלכה, הנאשמת סירבה תחילה להשיב אם נכנסה לבית הרב, ולאחר מכן מסרה שדפקה בדלת והרב פתח לה את הדלת, וסירבה להשיב מדוע לא הסכימה לצאת מביתו (שו' 21). אשר למהלך החקירה עצמה, עולה מההודעה כי הנאשמת אישרה כי קרעה את הדו"חות שהיו מונחים של שולחנו של החוקר קמיל כיוון שלשיטתה הוא לא הקשיב לה, וכן כי היא אמרה לו במהלך החקירה שהוא זבל ושפן (ת' 1).

בעדותה בפני מסרה הנאשמת כי הגיעה אל בית הרב היישר מבית הכנסת לאחר שאחת המתפללות השליכה עליה בקבוקים. היא תיארה כי הלכה בשביל המוביל אל בית הרב מלכה כשהיא פצועה וחבולה בפניה. לדבריה, דפקה בדלת והרב יצא החוצה. היא תיארה כי החל ביניהם וויכוח במהלכו הרימו את קולם. היא אישרה כי הבחינה ברעיית הרב. הנאשמת הכחישה כי נכנסה אל ביתו של הרב, וטענה שכל השיחה ביניהם התקיימה מחוץ לבית בלבד. לטענתה, הביעה את תסכוליה מהעדר מעורבות מצידו של הרב בכל הנוגע לסכסוכים בהם הייתה מעורבת מול חלק ממתפללות בית הכנסת. היא הביעה תסכול במהלך העדות מכך שהרב טוען כי לא מכיר את הנאשמת מלבד בהקשר של האירועים נושא האישום ומטענתו שמעולם לא קיבל ממנה מכתבים (עמ' 84). הנאשמת הכחישה כי קיללה את הרב, ומסרה כי הרב ורעייתו הם אלה אשר התנפלו עליה (עמ' 85 שו' 1-2).

אשר לאירוע שהתרחש במהלך תענית הדיבור ביום 4.9.12, סיפרה הנאשמת כי הגיעה אל בית הכנסת בשעה 12:00 לערך, והבחינה ברב כשהוא במהלכה של תענית הדיבור כשבאותה שעה לא היו בבית הכנסת אנשים מלבד אדם אחד נוסף (עמ' 85 שו' 15). לדבריה, הגיעה אל בית הכנסת כדי להתפלל, וחשה חוסר אונים היות שדלת הכניסה לעזרת הנשים הייתה סגורה (עמ' 85 שו' 18-19). כשביקשה, לפיכך, להיכנס אל בית הכנסת ביקש הרב מהאדם הנוסף שנכח במקום לסגור את הדלת, וכך נמנעה כניסתה של הנאשמת אל בית הכנסת והיא עזבה את המקום (עמ' 85 שו' 22-24). בהמשך חזרה אל בית הכנסת בשעה 19:20 לערך כדי להתפלל, אולם דלת הכניסה אל עזרת הנשים הייתה שוב סגורה (עמ' 85 שו' 27-28). לדבריה בשלב זה העירה לרב מלכה ואמרה לו: **"גם את דיני התורה אתה חוסם"** (עמ' 85 שו' 28). לדברי הנאשמת בשלב זה החלו הגברים שנכחו במקום להתנפל עליה, והיא חשה מושפלת ומבוזה ופנתה למטבח כדי להכין כוס קפה (עמ' 86 שו' 2-3). ביוצאה מהמטבח לכיוון עזרת הנשים ניגש אליה הגבאי חבר, הניח ידיו על גביה והחל להדוף אותה. הנאשמת אישרה כי בשלב זה הסתובבה אל כיוונו כשכוס הקפה בידיה, וטענה שניסתה להתגונן מפניו וכתוצאה מכך נשפך הקפה על חולצתו של הגבאי חבר (עמ' 86 שו' 12-13, 17, 19-20). לדבריה, בשלב זה יצאו המתפללים החוצה למעט טובול, הגבאי חבר, דוד יונה ואדם נוסף, והיא נעמדה בהיכל בית הכנסת והחלה לבכות (עמ' 86 שו' 21-22). הנאשמת תיארה כי כשהגיע למקום השוטר סיום הזדהות בפניו בהתאם לדרישתו. לדבריה, לא סירבה להתפנות מבית הכנסת, אלא ביקשה מספר רגעים כדי להירגע (עמ' 87 שו' 1-2). הנאשמת מסרה כי עמדה בוכיה ונסערת על רקע האירועים והתקשתה להירגע, ואז דחף אותה השוטר סיום (עמ' 87 שו' 6). הנאשמת טענה כי עמדה עד שהשוטרים הפילו אותה על הרצפה, ובהמשך תפסו את ידיה וגררו אותה אל מחוץ לבית הכנסת (עמ' 87 שו' 10-13). במהלך חקירתה ספגה, לדבריה, יחס מזלזל מהשוטרים. היא אישרה כי הושיטה ידיה, לקחה את משקפיו של החוקר קמיל והניחה אותם על קצה אפו, ומסרה כי מעשה זה בא בתגובה לכך שביקשה לצאת לשירותים במהלך החקירה ולא נענתה, והיא רואה במעשה את **"שיא העדינות שיא הנועם ודרך ארץ"** (עמ' 87 שו' 31, עמ' 88 שו' 1). בתגובה, לטענתה, תפס השוטר את ידיה, עיקם אותה ואז אזק את ידיה מאחורי גופה (עמ' 87 שו' 31, עמ' 88 שו' 1).

88 שו' 5). הנאשמת אישרה כי קרעה את הדפים שהיו מונחים על שולחנו של החוקר קמיל, לאחר שזה התעלם ממנה. היא מסרה כי חקירתה נמשכה שניות מעטות, והכחישה כי עלבה בחוקר במהלך החקירה (עמ' 88 שו' 10, 15, 18).

הנאשמת הכחישה באופן גורף כי איימה על מי מהעורבים באירוע. היא אישרה כי כינתה את הרב "נעל" וכי אמרה לו שהוא אינו רב בעיניה, וציינה כי אין מדובר בדברי איום והיא לא איימה. כמו כן הכחישה כי אמרה לגבאי חבר "אם היית אישה הייתי מרסקת אותך", והכחישה כי קיללה במהלך האירועים (עמ' 90 שו' 22-32).

בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת כי פנתה אל הרב מלכה בעבר וביקשה להזמין לדין תורה, ואישרה כי התאכזבה מכך שהרב לא נענה לבקשתה (עמ' 91 שו' 18, 28). היא תיארה אירוע שהתרחש בבית הכנסת ביום שבת, עובר להגעתה אל ביתו של הרב, כאשר אחת ממתפללות בית הכנסת זרקה לכיוונה בקבוקים וכוס יין ללא כל התגרות מצד הנאשמת. עוד מסרה כי נשרטה בפניה ובצווארה במהלך הוויכוח וכי בסוף התפילה אמרה לרב "אתה רב אתה?" וכינתה אותו נעל (עמ' 92 שו' 10-11, 17, 19-22). הנאשמת תיארה כי כבר שנים שיש סכסוכים בין הנשים בבית הכנסת וכי פנתה לעבר לרב מלכה בעניין והוא לא עשה דבר (עמ' 93 שו' 1-8). הנאשמת תיארה כי הגיעה אל ביתו של הרב כשהיא חבולה ונסערת ובגדיה מוכתמים בדם. הנאשמת טענה שדפקה על דלת הבית, והרב מלכה יצא החוצה, והשניים נעמדו בכניסה לבית עם אשתו שהצטרפה אליהם. היא סיפרה כי התנהלה שיחה וציינה כי כל המעורבים דיברו בקול רם (עמ' 93 שו' 26-29). הנאשמת אישרה כי גם בשלב זה אמרה לרב "אתה לא רב, אתה נעל, אתה לא שווה כלום", אולם הכחישה כי נכנסה אל ביתו (עמ' 94 שו' 1-3).

אשר לאירוע התרחש ביום 4.9.12 במהלך תענית הדיבור, חזרה הנאשמת על גרסתה לפיה הגיעה אל בית הכנסת והבחינה כי דלת הכניסה אל עזרת הנשים נעולה. אז הזמינו אותה אליהו טובול ואדם נוסף להיכנס אל עזרת הגברים בה נכחו נשים נוספות (עמ' 94 שו' 25-27), במהלך סיכומיה הגישה הנאשמת תמונות המתעדות את דלתות הכניסה אל בית הכנסת בכלל ואל עזרת הנשים והגברים בפרט (נ/16-20). הנאשמת הכחישה כי התפרצה על הרב מלכה וחזרה על גרסתה לפיה לא קיללה או התנהגה בגסות. היא טענה כי התכוונה לפתור את העניין בדברי נועם, אם כי אישרה כי הרימה את קולה, וחזרה על תיאורה לפיה החלו באי בית הכנסת להתנפל עליה (עמ' 95 שו' 11-13). הנאשמת מסרה כי המקרה התרחש לאחר שהסתיימה תענית הדיבור, וכן מסרה כי בשלב בו דחף אותה הגבאי חבר היא הייתה בדרכה לעזרת הנשים, וכי לאחר שדחף אותה סירבה לצאת מבית הכנסת (עמ' 95 שו' 21-22, 25-29). הנאשמת חזרה על הגרסא לפיה לא השתטחה על רצפת בית הכנסת, וטענה כי לא הפריעה למהלך התפילה (עמ' 96 שו' 6-7, 10). כמו כן מסרה כי נדחפה בעוצמה על ידי הגבאי חבר, וכי מתפללי בית הכנסת לא עזבו את המקום בגללה, אלא בגלל שהרב ביקש מהם לעשות כן (עמ' 96 שו' 27). במענה לשאלות התובע הכחישה הנאשמת כי אמרה לשוטרים שהגיעו למקום "מי אתם בכלל" (עמ' 97 שו' 10), וכן מסרה כי שיתפה פעולה עם השוטרים שהוזעקו לבית הכנסת מרגע הגיעם למקום (עמ' 97 שו' 14).

אשר לחקירתה במשטרה, השיבה הנאשמת כי כלל לא התקיימה חקירה (עמ' 97 שו' 25-26), והכחישה כי שלחה את ידיה לכיוון פניו של החוקר, וזאת באי התאמה לדבריה בשלבים מוקדמים יותר ומאוחרים יותר של עדותה. מיד לאחר מכן, היא מסרה כי ניסתה להסב את תשומת ליבו לאחר שזה התעלם ממנה, אז הושיטה את ידיה האזוקות לכיוון אפו והניחה את משקפיו על קצה אפו, בשעה שהשניים עמדו קרובים זה לזה (עמ' 98 שו' 1-2, 5). הנאשמת אישרה כי

קרעה את הניירת שהייתה מונחת על שולחנו של החוקר, ומסרה כי החוקר החליט להתנקם בה (עמ' 98 שו' 10, 15).

יצוין כי במהלך עדותה הגישה הנאשמת את המסמכים הבאים: כרוזים בהקשרו של הרב מלכה העוסקים בזימונו לדין תורה (נ/3), קטע עיתונות בעניינו של הרב מלכה (נ/4), הודעתו של הרב מלכה מיום 4.9.12 (נ/5), תמונות מקוריות של הכניסה אל ביתו של הרב מלכה הכוללות את מיקום פחי האשפה ושביל הגישה אל הבית (נ/6-11).

הגם שהנאשמת כפרה בכל המיוחס לה, היא אישרה את אמירת דברי העלבון לרב מלכה, אישרה את המעשים מול החוקר יוחאי וחלק מהאמירות מולו. עדות הנאשמת אמנם חזרה על עצמה, אך עצם העובדה שהייתה חזרה על הדברים לא הפכה אותם למעוררי אמון, כשתיאוריה עמדו בסתירה לגרסאות עדי התביעה, ולא תאמו את התייחסותה שלה בשטח, כמפורט בדו"ח הפעולה.

לצד הנאשמת העידו עדי הגנה מטעמה.

דוד יונה

העד הוא אחד מאנשי הצוות בבית הכנסת, והוא נכח בבית הכנסת ביום 4.9.12, בתענית הדיבור. הוא תיאר כי לקראת סוף התענית, עם כניסתו לבית הכנסת ראה את הנאשמת כשהיא על רצפת בית הכנסת כשכל הנוכחים צועקים עליה (עמ' 72 שו' 9-8, 17). הוא מסר כי בשלב זה נותרו אנשים בודדים בבית הכנסת, ביניהם הגבאי חבר, לאחר שיתר המתפללים יצאו החוצה (עמ' 72 שו' 21-19). במענה לשאלות הנאשמת אישר העד כי ראה את הנאשמת כשהיא עומדת ליד מטבחון בית הכנסת ואוחזת כוס קפה בידה, ולאחר מכן ראה את כוס הקפה מוטלת על הרצפה וכי מעבר לכך לא ראה דבר (עמ' 73 שו' 4-2). במענה לשאלות הנאשמת מסר כי ראה את הגבאי חבר דוחף את הנאשמת בגבה במטרה להוציאה מבית הכנסת, וכי בעקבות פעולה זו נשפכה כוס הקפה בה אחזה (עמ' 73 שו' 30-27). העד תיאר כי הייתה התנפלות על הנאשמת וכי הנוכחים במקום ביקשו להוציאה בכוח מבית הכנסת בשעה שניגשה לשאול את הרב שאלה (עמ' 73 שו' 32), וכי בשלב בו הגיעו השוטרים הנאשמת הייתה על רצפת בית הכנסת כשהיא בוכה (עמ' 74 שו' 2, 6). בהמשך ובמענה לשאלותיה של הנאשמת השיב העד כי הנאשמת עמדה ובכתה בשעה שנכנסו השוטרים לבית הכנסת (עמ' 74 שו' 14-11).

דוד יונה התייחס לסכסוכים בעזרת הנשים בבית הכנסת המתרחשים באופן תדיר, וציין כי בשעה שהוא נמצא באזור הגברים שבקומה התחתונה של בית הכנסת, הוא לא יכול לזהות מי מהנשים היא שצועקת למעלה בעזרת הנשים (עמ' 75 שו' 8-6). עוד העיד במענה לשאלותיה של הנאשמת כי הסיבה בעטיה בכתה הנאשמת בבית הכנסת היא כיוון שנדחפה (עמ' 75 שו' 25-24).

בחקירה הנגדית השיב העד כי ההתנהלות בבית הכנסת במהלך האירועים הייתה חריגה, ואישר כי על רקע המהומה שהתחוללה בבית הכנסת היה צורך להוציא את הנאשמת מהמקום על ידי מספר אנשים (עמ' 76 שו' 6-1). הוא השיב כי הגיע אל בית הכנסת בשלב בו הייתה מהומה במקום וכי הוא ראה דחיפות במקום וניסיונות להוציא את הנאשמת החוצה, מבלי שידוע לו מה גרם למהומה עובר להגעתו אל בית הכנסת (עמ' 76 שו' 16-11). העד ציין כי אינו חושב

שהנאשמת היא אישה בעייתית, וציין כי הנאשמת לא הובילה במעשיה להפסקת התפילה (עמ' 76 שו' 20, 23). עוד ציין בניגוד לדבריו קודם, כי **לא ראה את הנאשמת משליכה את כוס הקפה על הגבאי חבר, ולא ראה איך נשפך הקפה**. לבקשת בית המשפט תיאר: **"בשלב הראשון, הנאשמת עומדת כשאחת הכתפיים שלה לכיוון העד חבר, היא מחזיקה קפה, אח"כ ראיתי את העד חבר דוחף אותה מהצד או מהגב. אני לא ראיתי איך נשפך הקפה, רק ראיתי שהבגדים שלו מוכתמים בקפה, לא ראיתי איך נשפך הקפה"** (עמ' 77 שו' 23-26). בהמשך אישר העד כי עם הגעת השוטרים למקום שכבה הנאשמת על הרצפה וסירבה להתפנות (עמ' 78 שו' 6-7), וכי הוא לא שמע את הנאשמת מגדפת במהלך האירוע (עמ' 78 שו' 11).

בחקירה החוזרת אישר העד כי הנאשמת הייתה נסערת ובוכיה במהלך האירוע, וציין כי ראה את הנאשמת כשהיא שוכבת ואת השוטרים מוציאים אותה החוצה (עמ' 78 שו' 24-25, 29). במענה לשאלות הנאשמת השיב העד כי השוטרים הפעילו כוח כלפי הנאשמת כדי להוציאה מבית הכנסת, ואישר כי השוטרים גררו את הנאשמת כשהיא על הרצפה (עמ' 79 שו' 18-21, 26-27).

השטר שי

העד ערך מזכר המתעד שיחת טלפון שערך עם הגבאי חבר בשאלה אם פנה לקבלת טיפול רפואי כתוצאה מהשלכת הקפה, וכן שיחה עם הרב מלכה באשר לזימונה של רעייתו לצורך גביית עדותה (נ/12). העד אישר את כל המופיע במזכר (עמ' 107 שו' 30). העד לא נחקר בחקירה נגדית.

השטר צברי

העד הוא חוקר בתחנת משטרת גלילות, ובעת האירוע תגבר את תחנת משטרת בת ים. העד גבה את עדותה של רעיית הרב. הוא העיד כי אינו זוכר את התיק. במענה לשאלות הנאשמת התייחס לכך כי מחמת טעות נכתב בעדותה של רעיית הרב כי האירוע התרחש ביום 8.9.12 כאשר גבה את עדותה ביום 6.9.12 וכי תיקן טעותו במזכר (נ/13) (עמ' 114 שו' 10-11). כמו כן הוגשה במהלך עדותו הודעתה של הגב' רחל מלכה (ת/6). יוער בהקשר זה כי אין די בעצם ההגשה כדי לקיים את התנאים להעדפת האמרה על פני העדות, ולפיכך לא נדרשתי לדברי רעיית הרב בהודעתה.

הפקח ואידה

הפקח ואידה מסר כי הוזעק לאירוע כשעבד כפקח ביחידת השיטור המשולב וכי אינו זוכר את האירוע. הפקח ואידה זכר כי הוזעק אל בית הכנסת והבחין בהתקהלות של אנשים בחוץ וזכר שראה אדם שחולצתו הייתה מוכתמת מקפה (עמ' 153 שו' 11-12, 27-28). במענה לשאלות הנאשמת השיב כי מעבר לכך לא זכר כלל את האירוע (עמ' 154 שו' 4, 10). העד לא נחקר בחקירה נגדית.

השטר אייבנמ

במענה לשאלות הנאשמת השיב העד כי הוא לא זוכר את המקרה. מחקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה עלה כי אם

היה מסייע בכבילת הנאשמת היה הדבר מצוין במזכר בהתאם לנהלים המחייבים תיעוד פעולותיו (עמ' 155 שו' 19-20).

השוטר וייס

העד גבה את עדות העדים הגבאי חבר ואליהו טובול, והצהיר כי אינו זוכר את האירוע וכי בעת האירועים תגבר את התחנה בגזרתה התרחש המקרה (עמ' 173 שו' 18-19). במענה לשאלות הנאשמת לא ידע להשיב כמה זמן ארכה גביית העדויות (עמ' 175 שו' 29), ובכל הנוגע לעד הגבאי חבר השיב כי לא בהכרח שהוא עצמו ליווה אותו לצילומים של חולצתו המוכתמת בקפה (עמ' 176 שו' 2-4). הוא מסר כי ההודעות משקפות את דברי המתלוננים (עמ' 177 שו' 16, עמ' 182 שו' 8-9). במענה לטענות הנאשמת בדבר חוסר בירור מעמיק של התיק על ידו, השיב העד כי אינו זוכר, וכי בתמונת החקירה הכללית נכללו דו"חות הפעולה ביחס לאירוע (עמ' 179 שו' 6, 12-13).

השוטרת בן יעקב

העדה היא שוטרת אשר ליוותה את הנאשמת לבית החולים וולפסון לאחר מעצרה. מעדותה עלה כי אינה זוכרת את האירוע. היא השיבה כי היא לא ממלאת דו"ח ספציפי כאשר האדם אותו היא מלווה אזוק, ולא זכרה את תיאורי הנאשמת לפיהם העדה מנעה ממנה להתפנות בזמן שהיו בבית החולים (עמ' 218 שו' 28-29, עמ' 219 שו' 7-8, 29-30). העדה נשאלה על ידי הנאשמת שאלות בנוגע למסמכים הרפואיים בעניינה של הנאשמת אולם גם אליהם לא ידעה העדה להתייחס (עמ' 221 שו' 31-32).

וויאן לטין

וויאן לטין מתפללת בבית הכנסת מזה כעשר שנים ומכירה את הנאשמת. העדה לא זיהתה מכתב שהציגה לה הנאשמת, ואישרה כי לאחר האירוע התקשרה לדרוש בשלומה של הנאשמת כיוון ששמעה שזו נעצרה (עמ' 193 שו' 26-27). העדה תיארה כי הנאשמת לא נוהגת לדבר בבית הכנסת במהלך התפילות, ואישרה כי הנאשמת נוהגת לשבת במיקום פינתי בקצה של בית הכנסת (עמ' 194 שו' 13, 24-25). העדה סיפרה כי הנאשמת מתקבלת בחביבות בקרב נשות בית הכנסת (עמ' 197 שו' 21-22). העדה ציינה כי לא נכחה באירוע המיוחס לנאשמת אלא שמעה עליו בדיעבד (עמ' 201 שו' 12-13). היא מסרה כי לא יודעת דבר על זימוניה של הנאשמת לדין תורה (עמ' 201 שו' 9, 26-27). העדה אישרה כי הניחה בתיבת הדואר של הנאשמת מכתב אשר נכתב על ידה (נ/15), אולם זה לא קשור באף דרך לכתב האישום, והכחישה כי נוסחו של המכתב כלל איומים או הכפשות כלפי הנאשמת (עמ' 207 שו' 24).

בחקירה הנגדית הובהר כי העדה לא נכחה בבית הכנסת בזמן מעצרה של הנאשמת (עמ' 210 שו' 30).

העד יוסי זרוק

העד נמנה על ראשי בית כנסת "בית אל", בו מתפללת הנאשמת בעת הזו. הוא נשאל על ידי הנאשמת לגבי אופייה, תיאר אותה העד כאישה להוטה תוך שציין כי בשנים האחרונות היא רגועה יותר, ופונה אליו במקרה שמתעוררת בעיה (עמ' 159 שו' 17, 23, 28). העד אישר כי הנאשמת לא מדברת בבית הכנסת ובטח שלא במהלך התפילה (עמ' 161

שו' 16-17, 20-22). בהמשך ציין כי בשנים האחרונות לא הייתה מעורבת הנאשמת בשום תקרית בהקשר של בית הכנסת, אם כי לפני כן הייתה ידועה כמישהי המתבטאת בבוטות (עמ' 161 שו' 29, 31-32).

בחקירה הנגדית השיב העד כי הוא גבאי בבית הכנסת הסמוך לזה בו התרחשו האירועים, והשיב כי אין כל בעיה עם העלאת טענות בצורה מכובדת, אולם כאשר הדברים נעשים בצעקות הוא מתוקף תפקידו בבית הכנסת אליו הוא שייך לא מקבל התנהגות שכזאת (עמ' 164 שו' 14-16). במענה לשאלות התובע השיב העד כי צעקות במהלך תפילה יוצרות בלגאן אשר עלול להוביל לסיום התפילה (עמ' 165 שו' 30).

בחקירה החוזרת חזר העד על הדברים לפיהם לפני כחמש שנים נהגה הנאשמת להעיר הערות בקול באופן שלא מקובל עליו כגבאי אם כי הדגיש כי לא היה מדובר בהתנהגות אלימה (עמ' 168 שו' 1-2, עמ' 170 שו' 1-3).

אסתי בלס

לעדה היכרות מוקדמת עם הנאשמת. היא העידה כי הנאשמת נוהגת לומר אמת. העדה נשאלה על ידי הנאשמת שאלות העוסקות בייצוגה של הנאשמת על ידי הסניגוריה הציבורית וטיב הייצוג. העדה ציינה ששמעה מבנות שהנאשמת צולמה בשבת בבית הכנסת. העדה נשאלה והשיבה שלא קראה את כתב האישום אך באופן כללי היא מודעת לפרטי האישום וליוותה את הנאשמת לדיונים.

מיכאלה גלזר

לעדה היכרות מוקדמת עם הנאשמת והיא נחקרה על ידה בנוגע לנושאים אשר אינם קשורים כלל לכתב האישום.

אלי אבגי

העד הוא בעל בית כנסת הסמוך לזה בו התרחשו האירועים. הוא לא ידע להשיב על שאלות הנאשמת מכיוון שלא זכר דבר (עמ' 106 שו' 31, עמ' 107 שו' 1-2). העד לא נחקר בחקירה נגדית.

ממצאים ומסקנות

כתב האישום שלפני עוסק בארבעה אירועים שונים במהלך שני ימים: הראשון, ביום 1.9.12 בבית הכנסת, אז מיוחסות לנאשמת עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי ואיומים כלפי הגבאי חבר. השני, ביום 1.9.12 בביתו של הרב מלכה ובהקשר זה מיוחסות לה עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והסגת גבול פלילית. השלישי, ביום 4.9.12 בבית הכנסת במהלך תענית הדיבור, אז מיוחסות לנאשמת עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי ותקיפה סתם. הרביעי, ביום 4.9.12 בתחנת המשטרה, ובהקשר זה יוחסו לנאשמת עבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ולאור הודעת המאשימה מיוחסת לה עבירת הפרעה בלבד.

לאחר שהובאה סקירה מקיפה של כלל הראיות בתיק, אדון בכל אירוע באופן נפרד.

האירוע הראשון: ביום 1.9.12 בבית הכנסת

לנאשמת מיוחסים מעשים של התפרעות במקום ציבורי וכן איומים כלפי הגבאי חבר.

בחינתן של הראיות בכל הנוגע לעבירת ההתפרעות במקום ציבורי, מעלה כי גרסאות עדי התביעה מאד מצומצמות ולקוניות. מן הראיות עולה כי הנאשמת הייתה מעורבת בהתרחשות שגרמה רעש, ככל הנראה ביחד עם נשים נוספות, כשהתרחשות לא הובילה להזמנת המשטרה למקום או להגשת תלונה בעת ההתרחשות, ולא נטען שהתפילה הופסקה. אכן, מדברי הנאשמת עצמה משתמע שהייתה לכאורה התפרעות במקום, אולם העובדות שהנאשמת מתארת אינן אותן עובדות שכתב האישום מפרט, ובנסיבות אלה, נותר אצלי ספק ממנו תהנה הנאשמת.

לעניין דברי האיום הנטענים כלפי הגבאי חבר, האחרון סירב לאשרם, ואין בעובדה שציין כי אמר אמת בחקירה כדי להוות אשור לתוכן במידה הנדרשת. כאמור, לא מצאתי הצדקה לקבל את הודעת הגבאי חבר כאמרת עד מחוץ לכותלי בית-המשפט ואין לדברים חיזוק ראייתי כנדרש. בנוסף, מדובר בתכנים שאינם עולים בהכרח כדי איום, שכן הנאשמת לא אמרה לגבאי חבר שתרסק אותו, אמירה המהווה איום, אלא אמרה שאם היה אישה הייתה מרסקת אותו, ומכך ניתן להסיק כי בהיותו גבר, לא איימה עליו. בשל מכלול הטעמים אני מזכה את הנאשמת מעבירת האיומים.

האירוע השני: ביום 1.9.12 בבית הרב מלכה

ביחס לאירוע זה מיוחסים לנאשמת מעשי איומים, העלבת עובד ציבור והסגת גבול. העדים הרלבנטיים הם הרב מלכה, רעיית הרב והנאשמת.

עדויות הרב מלכה, שהעיד בשתי הזדמנויות, ועדות רעיית הרב, היו עקביות, ברורות ומפורטות, וליבת התיאור תאמה את המפורט בכתב האישום. אכן, הרב מלכה לא התייחס לכך שהנאשמת יצאה מחוץ לבית לאחר שנכנסה לבית וחזרה אליו שוב, כפי שעשוי להשתמע מעדות רעיית הרב, עם זאת, משתי העדויות עולה בבירור בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי הנאשמת לא הוזמנה לתוך הבית, אלא נכנסה בהחלטה אישית, בניגוד גמור לרצון באי הבית וללא הסכמת הרב מלכה, ולמרות שהתבקשה לצאת, לא יצאה. כמו כן, קדמו לכניסתה דפיקות רמות ומפחידות על הדלת. בנוסף, לפני הגעת רעיית הרב מלכה, נאלץ האחרון לצאת החוצה כדי לא להיוותר באותו בית עם הנאשמת. לעניין העלבונות שהושמעו ודברי האיום שנאמרו יש התאמה בין המתואר על ידי העדים לבין הנטען בכתב האישום. לאחר בחינת עדויותיהם של הרב מלכה ורעייתו, אני מעניקה להן משקל רב, בשל התרשמתי מהעדויות כמפורט לעיל.

הנאשמת מצידה אישרה כי הגיעה אל בית הרב מלכה במועד הנטען כשהיא כעושה, וכן אישרה כי התקיים וויכוח בין השניים במהלכו שניהם הרימו את קולם. בהודעה במשטרה (ת/1) מסרה הנאשמת כי נכנסה אל ביתו של הרב לאחר שזה פתח לה את הדלת והכניס אותה פנימה, וסירבה להשיב לשאלה מדוע לא הסכימה לצאת מהבית, נתון שתומך בטענה שאכן סירבה לצאת. בעדותה בפניי הכחישה כי נכנסה לביתו של הרב, וטענה כי כל המפגש ביניהם התקיים

בכניסה לבית, לאחר שהרב פתח את דלת הבית. שינוי הגרסא לא מעורר אמון ולא ניתן לו הסבר.

על יסוד הראיות שנסקרו, והאמון שנתתי ברב מלכה וברעיית הרב, שוכנעתי מעבר לספק סביר, כי במעשי הנאשמת בשלבים השונים של הארוע יש כדי להוות הסגת גבול, הן בהקשרה של הכניסה לבית, גם אם הדלת נפתחה על ידי הרב, משום שהנאשמת לא הוזמנה לבית והתבקשה לצאת, הן בסירוב לצאת מהבית, והן בדפיקות הרמות שתכליתן לחדור אל תחומי הבית. כמו כן נוכחתי לאור מכלול הנתונים כי מטרת הנאשמת במעשיה הייתה לכל הפחות להקניט את הרב מלכה ולהסב לו אי נוחות ואף פחד ממנה, כפי שאכן חווה.

לעניין העלבת עובד ציבור והאיומים, הנאשמת אישרה את אמירת דברי העלבון ואף עמדה מאחוריהם וחזרה בניואנסים כאלה ואחרים על אותם דברים וכינויים במהלך פרשת הראיות. הנאשמת אמנם הכחישה את דברי האיומים, אך דברי הרב מלכה ורעייתו היו ברורים ומפורטים ומעוררי אמון, ואינני נותנת אמון בהכחשת הנאשמת.

אציין כי במהלך שמיעת הראיות ניתן היה להתרשם מהתנהגותה הלא שקולה של הנאשמת בעת שהיא כעושה, התנהגות הכוללת צעקות, דיבור לא נעים ולא מכובד, הגובל לעיתים באיום כלפי התביעה וכלפי ביהמ"ש, תזזיתיות, עד כי בחלק מהדיונים לא היה מנוס מנוכחות משמר ביהמ"ש במצבים בהם סירבה הנאשמת להרגע. התנהלות זו תואמת את תיאורי העדים ביחס לאופן התנהגותה והתפרצויותיה של הנאשמת בארועים נושא כתב האישום, ומלמדת כי העדים לא הפריזו בתיאוריהם.

משקבעתי כי הדברים שצינו בכתב האישום אכן נאמרו, יש לבחון אם הם מבססים את העבירות.

בחינת מכלול הנסיבות מלמדת כי הגם שהתוכן המאיים כשלעצמו אינו ברמת חומרה גבוהה, ויכול היה בנסיבות אחרות להתפרש כאמירה גבולית, הרי שבנסיבותיו של הארוע נושא כתב האישום לאור מכלול התנהגותה ודבריה של הנאשמת, מדובר באיום. זאת, בהתחשב בכך שהנאשמת הגיעה טעונה והפנתה טענות כלפי הרב, כשנסיבות הגעתה היו מבלי שהוזמנה כשהיא נסערת, וסבורה שביכולתה להכנס לבית, תוך הסגת גבול ובניגוד לרצון הרב, ותוך אמירת דברי עלבון בוטים ומשפילים, כשכל הנתונים הללו הופכים את האמירה של הנאשמת לרב שהוא יראה מה תעשה לו לאמירה מוחשית ומאיימת שנועדה לפגום בשלוות הנפש ולהקניט. בהתאם לעדות הרב מלכה ורעייתו, האמירות המאיימות אכן פגעו בשלוות הנפש והפחידו את הרב. אציין בהקשר זה כי ניתן היה להתרשם גם בחלוף השנים מתגובתו הנרגשת של הרב בתארו את ההתרחשות.

לעניין העלבת עובד ציבור, בהתאם לעקרונות שהובהרו בעניין אונגרפלד, הדברים שנאמרו עולים כדי חרפות וגידופים מבישים ומיותרים, דברים פוגעניים ומביישים, אלא שבנסיבות העניין נותר אצלי ספק אם הדברים עומדים בדרישה של עלבון קיצוני באופיו, הפוגע בליבה העמוקה של כבוד האדם, עד כי מתלווה חששי ממשי לפגיעה ביכולת התפקוד של הרב מלכה. אכן, הדברים נאמרו בהקשר תפקידו הציבורי של הרב, אך הם נאמרו בכניסה לביתו בנוכחות רעיית הרב בלבד, ולא בנוכחות אחרים, וגם לכך השלכה על המסקנות. לפיכך, נותר אצלי ספק בעניין עבירה זו, ומחמת הספק אזכה את הנאשמת.

לאור המפורט לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה עבירות של הסגת גבול פלילית ואיומים ביחס לאירוע זה.

האירוע השלישי: תענית הדיבור בבית הכנסת ביום 4.9.12

העדויות הרלבנטיות הן של העדים הגבאי חבר, אליהו טובול, הרב מלכה והשוטר סיום, והעבירות הן התנהגות פרועה במקום ציבורי ותקיפה.

לעניין ההתנהגות הפרועה, הראיות מהמקורות השונים כפי שנסקרו, הן חד משמעיות, והתנהגות הנאשמת הביאה להפסקת התפילה בזמן תענית הדיבור וליציאה של המתפללים ממבנה בית הכנסת במחאה והזמנת משטרה. התנהגות הנאשמת, צעקותיה, דבריה, קללותיה, השתטחותה על הרצפה, מהווים כל אחד לבד וכולם ביחד, התנהגות פרועה. אינני מקבלת את טענת הנאשמת שהיא לא התפרעה, והשוטרים בהתנהגותם הברוטאלית הם שהביאו לנפילתה או להפלתה, טענה שלא מצאתי לה עוגנים ראיתיים. לא מצאתי דופי בהתנהלות השוטר והפקח שהגיעו למקום. הנאשמת, אישה שאינה קלת גוף, שכבה על רצפת בית הכנסת, השתוללה וסירבה לקום, והתרשמתי כי הקמתה באופן אקטיבי כמו גם הוצאתה תוך אחיזה בה, היו בכוח סביר שהיה דרוש באותה סיטואציה ולא מעבר לכך, והשימוש בו הופסק מיד כשהחלה ללכת בכוחות עצמה.

לעניין תקיפתו של חבר באמצעות שפיכת קפה עליו, על עצם שפיכת הקפה אין מחלוקת, והשאלה היא אם הקפה נשפך במודע או מחמת התקלות בין הנאשמת לבין הגבאי חבר. בהקשר זה הראיות מזמן אמת הן בעלות חשיבות מירבית. כך, יש חשיבות של ממש לאמרתו של הגבאי חבר כקורבן אלימות שנאמרה מיד לאחר האירוע כי **"האישה שפכה עליו קפה חם ושורף לו באזור החזה ורוצה להגיש תלונה"**, ופנייתו לרב מלכה באותה טענה בזמן אמת. כך די בדבריה של הנאשמת עצמה בעת מעצרה כי **"שפכתי עליו את הקפה כי הוא גרר אותי בתוך בית הכנסת לפני כל הגברים"**. שתי האמירות הספונטאניות מבהירות לאשורן את מהלך האירועים.

נתונים אלה, ביחד עם המתואר על ידי אליהו טובול ולמעשה גם על ידי הגבאי חבר, די בהם כדי לשכנע מעבר לספק סביר, כי הנאשמת תקפה את הגבאי חבר באמצעות שפיכת קפה חם לכיוונו באופן שפגע בבגדיו ובפלג גופו העליון, וכי אין מדובר בקפה שנשפך עקב התקלות או דחיפה באופן לא מודע ולא מכוון. את תוצאות האירוע ראו הרב מלכה, השוטר סיום והפקח אידה וגם עד ההגנה דוד יונה. אציין כי למסקנה זו הגעתי גם לאחר שלקחתי בחשבון את ניסיונותיו של הגבאי חבר להמעיט בדיעבד מחומרת המעשים, ולהתאים את עצמו לטענות ההגנה של הנאשמת, מתוך רצון לסייע לה בעת הזו, וגם לאחר שלקחתי בחשבון את גרסתו של דוד יונה בהקשר זה, שהבהיר שלא ראה את רגע שפיכת הקפה. עצם העובדה שהקפה הוגדר כרותח בכתב האישום והגבאי חבר התייחס אליו כאל קפה חם, אינה משפיעה, כמובן, על התרחשות העבירה, כשבשום שלב לא נטען כי שפיכת הקפה גרמה לכוויות, ולפיכך גם ברור מדוע לא ניגש הגבאי חבר לטיפול רפואי.

לפיכך, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת התפרעה במקום ציבורי ותקפה א/ הגבאי חבר בכך ששפכה עליו קפה חם מכוס הקפה.

הארוע הרביעי: בעת החקירה ביום 4.9.12

המאשימה הודיעה כי אינה מבקשת להרשיע את הנאשמת בהעלבת החוקר קמיל, והודעתי בפתח הכרעת הדין על זיכוייה. בנסיבות אלה איני רואה צורך לדון בסוגיות העובדתיות הקשורות לעבירה זו, אך אציין כי שוכנעתי שהדברים נאמרו.

לעניין ההפרעה לחוקר קמיל, אין מחלוקת על קריעת חומרי החקירה, וכל טענה מצד הנאשמת כי למעשה הדפים שלמים ולא קרועים, אין בה ממש והיא תמוהה, ואף אינה מתיישבת עם דבריה שלה ועם הראיות. מעשי הושטת הידיים האזוקות לעבר פניו של החוקר קמיל ונטילת המשקפיים, ונגיעה בהם כגרסת הנאשמת, מהווים מעשה מובהק של הפרעה אם לא מעבר לכך. זאת, אפילו אם לא הייתי נדרשת לעדות החוקר קמיל בה נתתי אמון מלא בנוגע לאופן לקיחת המשקפיים ממנו. תיאורה של הנאשמת בדבר "עדינותה" אין בו ממש, ותיאורו של החוקר קמיל מעלה כי המעשים גבלו בעבירת תקיפה ממש.

יוער כי לא מצאתי רלבנטיות לעניין העבירה של הפרעה לשוט, בטענות הנאשמת כי לא נחקרה בצורה ראויה, החוקר קמיל לא ניהל חקירה הוגנת וכיוצא באלה טענות. לא למותר להבהיר כי אף אחת מהטענות גם אם היה בהן ממש, ולא היא, אינה מצדיקה פעולות בוטות של קריעת חומר ראיות ונטילת משקפיו של החוקר מעליו. למשמע הראיות שוכנעתי כי המעשים נעשו במודע ומתוך מטרה להפריע לחוקר בפעולת החקירה.

משכך, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה את עבירת ההפרעה לשוט.

מספר הערות לסיום

לא מצאתי בכל טענות הנאשמת ביחס להתנהלות כלפיה בהליכי המעצר מצד ביהמ"ש ומצד המשטרה, זיקה וקשר לעבירות שעמדו לפניי, כשבמקרה זה המעשים נושא הטענות מרוחקים בזמן ובסיטואציה מן העבירות. ככל שלנאשמת היו ויש טענות ביחס להתנהלות השוטרים כלפיה, היה עליה לפנות למח"ש, ואיני רואה שיש הצדקה לדון בטענות במסגרת ההליך הנוכחי. אשר לטענות כלפי השוטרים סיום בעת מעצרה והוצאתה מבית הכנסת, אני מפנה לדברי לעיל, כי לא נוכחתי שהופעל כוח בלתי סביר אלא התרשמתי מהתנהלות שתאמה את הנסיבות.

הנאשמת העלתה טענות של הגנה עצמית ושל חוסר שליטה במעשיה (שאין להן קשר לאי כשירות נפשית), אלא שאין באף אחד מן האירועים המתוארים משום התנהלות המבססת את אחד הסייגים שנטענו.

סוף דבר

לאור המקובץ לעיל, אני מרשיעה את הנאשמת בהתנהגות פרועה ביום 4.9.12, איומים כלפי הרב מלכה, הסגת גבול לבית הרב, תקיפת הגבאי חבר והפרעה לשוט במילוי תפקידו.

אני מזכה את הנאשמת, כמפורט בפתח הכרעת הדין, מיתר העבירות.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ו, 17/01/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשמת הבהירה כי שיתפה פעולה עם הסנגוריה הציבורית וכי תשתף פעולה עם סנגור ציבורי ככל שימונה לה, אך מסרה כי אינה מעוניינת בסנגור ציבורי.

בנסיבות העניין, אני סבורה שיש מקום למינוי סנגור ציבורי.

אני מורה על מינוי סניגור מהסנ"צ לנאשמת.

כתובת הנאשמת: רחוב השקמה 16 בית ים נייד: 03-5515036.

לנוחיות הנאשמת, כתובת הסנגוריה הציבורית: רח' הנרייטה סולד 4 ת"א, טלפון: 03-6932666/99.

הממונה על עבודות שירות יכין חוות דעת, בדבר אפשרותה של הנאשמת לבצע עבודות שירות. מובהר לנאשמת, כי אין בהחלטה זו כדי ללמד על העונש שייגזר במסגרת פסק-הדין.

ניתן לזמן הנאשם מכתובתו ברחוב ... טל' נייד: או באמצעות סנגורו - בפקס ...

היה והנאשמת לא יקבל זימון על ידי הממונה על עבודות השירות, עליה ליצור קשר עם הממונה באמצעות טל' 08-9776362.

ניתנת בזאת האפשרות לממונה על עבודות שירות לערוך לנאשמת בדיקות לאיתור סמים, כחלק מבדיקות ההתאמה.

נדחה לקבלת חוות-דעת הממונה על עבודות השירות, טיעון לעונש וגמר ליום 30.3.16 שעה 09:00.

עמוד 25

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

הנאשמת מוזהרת בחובת התייצבות וכי בית-המשפט מוסמך לדון אותה בהעדרה.

מזכירות ביהמ"ש תעביר עותק ההחלטה לסנגורית המחוזית.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ו, 17/01/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת